

лѣми, че човѣкъ не може вече да ги понася и губи съзнание. Въ този смисълъ, страданията представятъ известни напрежения, чрезъ които се изпитва силата на човѣшкия характеръ, както и силата на неговата морална устойчивостъ. Който не може да издържа на страдания, той нѣма здравъ мораленъ грѣбнакъ. Ако човѣкъ не може да понася ударитѣ и напреженията на страданията, още по-малко би могълъ да издържа напреженията на доброто, което е по-силно отъ напреженията на страданията. За да се кали за напреженията на доброто, човѣкъ минава презъ страдания. Единъ день, когато се кали въ издържане на страданията, последнитѣ го напушатъ.

Като изучаватъ живота, хората казватъ: Нѣма какво да се прави, трѣбва да се живѣе. Не, така не се говори. Това е разбиране на болния човѣкъ. Здравиятъ живѣе, работи и се радва на мислитѣ, на чувствата и на постъпкитѣ си — на всичко, което става въ съзнателния и разуменъ животъ. Който не се радва на живота, на работитѣ си, на успѣхитѣ си, той е боленъ човѣкъ. Щомъ е боленъ, трѣбва да се лѣкува, а не да философствува и да разисква върху смисъла на живота. Може да разисква, но заключенията му ще бждатъ като на боленъ човѣкъ, а не като на здравъ. — Какъ може да се лѣкува човѣкъ? — Като се освободи отъ всички отрицателни мисли въ ума си и отъ всички отрицателни чувства въ сърдцето си. Следователно, който иска да бжде